see, kes sind kannud (ta arwas seda nöida), siit läbi jöe läheb, siis leika tema jalad alt ära.“ Kaua aega peale selle käis ta ise kord lusti Peipse rannas, ja tahtis nüüd, ilma selle peale mötlemata, et möek seal sees oli, kellest ehk wois kahju tulla, läbi jöe minna. Aga tema waheda teraga möek leikas ta mölemad jalad ära, nönda et ta suure walu sees waljuste karjus, et köik mailm wasta kölas. Suure waewaga ronis ta jöest wälja ja wiskas ennast teadmata, kas sureb ehk elab weel, pöllu peale pikkali maha ja soigus nönda, et metsad kohasid. Tema keha kattis küllalt ühe wakka maa, aga ta surma walu soigumine täitis terwe ruumi maa ja Jumala elu koha wahel. Köik kaebtused ja leinamised tema pärast on kunni täna pääwani ulatanud ja saawad weel kaugemale kestma nii kaua kui Eesti keel weel saab maksma. — Ja siis tulíwad taewalikud söbrad sinna ja walasiwad kosutawat elu rohtu tema haawade sisse. Aga need haawad olíwad suured ja sügawad ja selle pärast ka juba surma haawad. Siis seisis pea, see ika nii tugew keha liikumata seal maas; aga ta kustuwad silmad olíwad Wana-Isa elu aseme poole pöördud. Ja wana taewa Taat muretses tema eest, sest ta tegi tema keha jälle elawaks ja

laskis hinge selle keha sisse tagasi minna. Wägew mees oli suuri tegusid oma elu aeal küllalt teinud ja palju waenlasi ära wöitnud. Oleks ta omas kutsmises laisk olnud, siis poleks ta seda köik nii julgeste wöinud teha, mis ta on köik teinud. Nüüd sai temale weel Wanataadi poolt suur ammet antud. Wana Tühi ja tema jüngrid Altmaa riigis on alati Jumala ja inimeste wastased olnud ja Kalewipoeale sai see anu ammet osaks, Altmaa wärawaid wahtida, et Tühi ehk wanajättis sealt enam wälja ei peaseks.

Köige täiemini ja selgemini on Kalewipoea elust lugeda „Kalwipoea Lauludes“, mis kuulus Wiru laulik F. R. Kreutzwald wälja annud.

Lühidelt öelda, on Kalewipoea lugu meie rahwa ennemuistne jut, mis meie rahwa oma muistset elu-lugu tähendab, selle ühe inimese nime alla — Kalewipoeg — lühidet koku pandud.

Wöidu küla munsekandid.

Ühel mehel oli üks härg kes teda mitu aastad truiste teeninud, kelle jöud aga nüüd otsa poole läind, nönda et ta tööle enam ei kölbanud. Siis tahtis peremees teda leiwast lahti lasta; aga härg sai aru, et tuul enam heast küllest ei

Eesti-ma rahwa Kalender 1873, lk. 26